

Koncsek József

Bosnyák piaci emlék

Rózsa Endre 1941–1995

Néha kinézek még a Bosnyák piacra,
ahol jobbra a boltíves bejárat alatt
olcsó csokoládé-csomagot
árulnak, nyers gyári celofáncsomagolás,
cso-cso-cso – hülyéskedünk Bandival, Rózsa Bandival,
aztán csoszogni kezdünk, hogy cs-cso-cso-cso legyen,
igaz, ha a csokoládét csokorra árulnák,
akkor öt cso is lehetne, s miért is, ezután
tessék a nyers csokoládét csokorra árulni-

s mellé csombort is, ha jól csobog.
Mit? Hogy a csombor csobogjon? Persze,
de csak akkor, ha egy öreg csobán, vagyis pásztor
csodálkozva nézi, amint csoszogva, meg-megbuggyanó
nevetgélések közt végig befelé
bokázunk s míg Bandi feje kissé félrebiccen
s én a másik oldalra biccentem
fejemet s egymás vállába kapaszkodva
szólongatjuk, játszva néven nevezgetjük
ezt a csodás, játszani való kis életünket,
Cso-cso-szán meg Szocsimilkó, satöbbi, satöbbi...

A hetven éves költőt szeretettel köszöntjük, lapunk állandó szerzőjét Isten éltesse sokáig!

Aztán almát vásárolunk, Jonathánt,
mondom, a kisebb jobb ízű, „Igaz, –
hümmög Bandi, – mégis azokat a gömbölyűbb
nagyocskákat kérem, mert – mondja felém fordulva –
úgy jó, ha küllemre is vonzóbb, nem adva fel
belső ízeit. Különben is – ez Daninak lesz.”

Egyet kellett értenem.

S bort ittunk. Ha egyáltalán bornak lehet mondani
azt a nejlonpohárba mért italt, amivel még
koccintani sem lehetett, s nem volt választásunk.

Hát, valahogy így múlik el a világnak dicsősége,
embernek a bolondozó képessége,
s marad csak az élni való Éden édessége.

Elhangzott 2011. október 30-án Vácon, Rózsa Endre emléktáblájának avatásán